

V zadevi Šemić proti Sloveniji Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) kot senat v sestavi:
Ann Power-Forde, *predsednica*,
Boštjan M. Zupančič,
Helena Jäderblom, *sodnika* in Stephen Phillips, *namestnik sodnega tajnika oddelka*, po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 13. maja 2014, izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 5741/10) proti Republiki Sloveniji, ki jo je po 34. členu Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 18. decembra 2009 vložil slovenski državlján Sanel Šemić (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).
2. Pritožnika je zastopala Odvetniška družba Matoz, o. p., d. o. o., iz Kopra. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala T. Mihelič Žitko, državna pravobranilka.
3. Pritožnik je zlasti trdil, da sta bila zaradi razmer, v katerih je prestajal kazen v ZPKZ Ljubljana, kršena 3. in 8. člen konvencije in da v zvezi s tem ni imel na voljo nobenega učinkovitega pravnega sredstva, kakor ga zahteva 13. člen konvencije.
4. Sodišče je 27. aprila 2010 sklenilo, da bo obvestilo vlado o pritožbi. Prav tako je sklenilo, da bo hkrati odločalo o sprejemljivosti in utemeljenosti pritožbe (prvi odstavek 29. člena) ter jo v skladu z 41. členom svojega poslovnika obravnavalo prednostno.

DEJSTVA

I. OKOLIŠČINE ZADEVE

5. Pritožnik je bil rojen leta 1985 in živi v Ljubljani.
6. Pritožnik je prestajal zaporno kazen v Ljubljani od 16. julija 2009 do 31. decembra 2010, vendar je bil 27. decembra 2010 izpuščen.
7. Od 16. julija do 23. septembra 2009 in od 24. februarja 2010 do 27. decembra 2010 je pritožnik zaporno prestajal na zaprtem oddelku ZPKZ Ljubljana. Po pritožnikovih navedbah je bilo med njegovim prestajanjem kazni v vsaki sobi nastanjenih pet oseb. Od 16. julija 2009 do 23. septembra 2009 je bil v sobi št. 6 (tretje nadstropje), ki je merila 18 kvadratnih metrov (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra). Vlada trdi, da se je število zapornikov spreminjalo med štiri in pet. Od 24. februarja 2010 do 2. aprila 2010 je bil v sobi št. 130 (drugo nadstropje), ki je merila 18 kvadratnih metrov (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra). Vlada trdi, da se je število zapornikov spreminjalo med pet in šest. Od 2. aprila 2010 do 5. oktobra

2010 je bil v sobi št. 132 (drugo nadstropje), ki je merila 18 kvadratnih metrov (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra). Vlada trdi, da se je število zapornikov spreminjalo med tri in pet. Od 6. oktobra 2010 do 16. decembra 2010 je bil v sobi št. 117, ki je merila 17,66 kvadratnega metra (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,68 kvadratnega metra). Vlada trdi, da se je število zapornikov spreminjalo med dva in pet in da je pritožnik večinoma imel na voljo štiri kvadratne metre osebne prostora. Od 17. decembra 2010 do 27. decembra 2010 je bil v sobi št. 123, ki je merila 17,47 kvadratnega metra (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra). Vlada trdi, da se je število zapornikov spreminjalo med štiri in šest.

8. V obdobju med 23. septembrom 2009 in 24. februarjem 2010 je bival na polodprtem oddelku ZPKZ Ljubljana v sobi št. 147 (tretje nadstropje), ki je merila 18,8 kvadratnega metra (skupaj z ločenim sanitarnim prostorom površine 1,72 kvadratnega metra).

9. V sobah na zaprtem in polodprtem oddelku je bilo poleg pohoštva še pet do šest ležišč. Vsaka od sob je imela dvokrilno okno velikosti 107 x 110 cm in so ga zaporniki lahko prosto odpirali ali zapirali.

10. Glede splošnih značilnosti sob na zaprtem in polodprtem oddelku, materialnih in sanitarnih razmer v njih ter zdravstvenega varstva glej sodbo *Štrucl in drugi proti Sloveniji*, št. [5903/10](#), [6003/10](#) in [6544/10](#), 21.–32. odstavek, 20. oktober 2011.

11. Glede časa, preživetega zunaj sobe na zaprtem oddelku, Sodišče v zgoraj navedeni sodbi ugotavlja, da so bili obsojenci na tem oddelku zaklenjeni v svojih sobah in so jih lahko zapustili le, če so se prijaviли za opravljanje različnih dejavnosti, ki so večinoma potekale v prostoru za rekreacijo. Vsako nadstropje je imelo na razpolago le en prostor za rekreacijo, ki je obsegal 50 kvadratnih metrov in ga je lahko uporabljalo največ deset sojetnikov (*Štrucl in drugi*, 86. odstavek).

12. Glede časa, preživetega zunaj sobe na polodprtem oddelku, je vlada navedla, da so bile sobe na polodprtem oddelku zapora nezaklenjene, razen od 9.45 zvečer (ob petkih, sobotah in pred prazniki od polnoči) do 6.00 zjutraj (ob sobotah, nedeljah in med prazniki do 8.30). V tem času so se zaporniki lahko prosto gibali po hodniku (površina 35,7 kvadratnega metra), v bivalnih prostorih sojetnikov ali zunanjih ali notranjih prostorih za rekreacijo v skladu z zaporskimi pravili. Vlada je trdila, da je tak režim veljal že več let.

13. Med prestajanjem kazni je pritožnik imel sedemindvajset obiskov pri splošnem zdravniku in dva obiska pri zobozdravniku. Razgovorov pri psihologu se ni udeleževal.

14. Temperatura v sobah je po podatkih vlade v drugi polovici julija in avgusta 2009 pozno popoldne (od 17.00 do 17.30) dosegala v povprečju okrog 28 °C, sedem dni pa več kakor 30 °C.

II. UPOŠTEVANI DOMAČA ZAKONODAJA IN PRAKSA

15. Za upoštevano domačo zakonodajo in prakso ter upoštewane mednarodne dokumente glej sodbo *Štrucl in drugi*, navedeno zgoraj, 33.–56. odstavek.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV 3. ČLENA KONVENCIJE

16. Pritožnik se je pritožil, da je bil zaradi razmer, kakršne so bile med njegovim prestajanjem kazni v ZPKZ Ljubljana, kršen 3. člen konvencije. Pritoževal se je zlasti nad veliko prezasedenostjo, zaradi katere je imel premalo osebnega prostora, nad slabimi sanitarnimi razmerami in neustreznim prezračevanjem, pretiranimi omejitvami časa, ki ga je smel preživeti zunaj sobe, visokimi temperaturami v sobah, neustreznim zdravstvenim varstvom in psihiatrično pomočjo ter izpostavljenostjo nasilju drugih obsojencev zaradi pomanjkljivega varovanja.

17. Navajal je, da so bile razmere strukturni problem, kar so priznali tudi domači organi.

18. Pritožnik se je pritožil tudi zaradi omejitve telefonskih pogovorov. Vendar pa spada preučitev te pritožbe le na področje uporabe 8. člena konvencije.

3. člen konvencije se glasi:

"Nikogar se ne sme mučiti, niti nečloveško ali ponižujoče z njim ravnati ali ga kaznovati."

A. Sprejemljivost

1. Pritožba glede bivalnih razmer med prestajanjem kazni

19. V sodbi *Jevšnik proti Sloveniji*, št. 5747/10, 25.–26. odstavek, 9. januar 2014, je Sodišče ugotovilo, da za bivalne razmere, kakršne je imel pritožnik na polodprtem oddelku ZKPZ Ljubljana, površino osebnega prostora (približno 3,3 oziroma 3,4 kvadratnega metra) in čas, ki ga je lahko preživel zunaj sobe (od ponedeljka do četrтка petnajst ur in petinštirideset minut dnevno, ob petkih osemnajst ur, ob sobotah petnajst ur in pol ter ob nedeljah trinajst ur in petnajst minut), ni mogoče šteti, da so bile v nasprotju s 3. členom konvencije, saj je imela omejitev osebnega prostora na ležiščih nadomestilo v svobodnem gibanju, ki ga je imel pritožnik na voljo podnevi. Glede visokih temperatur v sobah med poletjem 2009 Sodišče ugotavlja, da čeprav je bil pritožnik na prestajanju kazni tudi v drugi polovici julija in v avgustu 2009, se njegov položaj v tem obdobju ni mogel dodatno poslabšati zaradi visokih temperatur, saj je bil na polodprtem oddelku in je zaradi tega lahko veliko časa preživel zunaj zaporniške sobe.

20. Podobno je v tej zadevi pritožnik bival na polodprtem oddelku s površino osebnega prostora 3,4 kvadratnega metra in imel na voljo enak čas za preživljanje zunaj sobe kakor pritožnik v zadevi *Jevšnik proti Sloveniji*. V skladu s točko a tretjega odstavka 35. člena konvencije se ta del pritožbe zavrne kot očitno

neutemeljen.

21. Glede preostalega dela pritožbe je vlada tako v tej zadevi kakor v zadevi *Štrucl in drugi ter Praznik proti Sloveniji*, št. 6234/10, 28. junij 2012, ugovarjala zaradi neizčrpanja domačih pravnih sredstev in se pri tem sklicevala na enake utemeljitve kakor v omenjenih zadevah. V zadevi *Štrucl in drugi* je Sodišče vprašanje izčrpanja domačih pravnih sredstev obravnavalo skupaj s preučitvijo utemeljenosti pritožbe po 13. členu konvencije. Ko je ugotovilo kršitev te določbe, je ugovor vlade zavrnilo (62. odstavek in 98.–113. odstavek). Sodišče ne vidi razloga, da bi v tej zadevi sklepalo drugače. Poleg tega ugotavlja, da ta del pritožbe ni očitno neutemeljen v smislu točke a tretjega odstavka 35. člena konvencije in ni nesprejemljiv niti iz katerih drugih razlogov. Torej ga je treba razglasiti za sprejemljivega.

2. Pritožbe, ki se nanašajo na neustrezno zdravstveno varstvo, psihiatrično pomoč in nezadostne varnostne ukrepe

22. Stranki v tej zadevi sta predložili enake utemeljitve kakor v zadevi *Štrucl in drugi*, pri kateri je Sodišče ugotovilo, da je del pritožbe, ki se nanaša na neustrezno zdravstveno varstvo, psihiatrično pomoč in nezadostne varnostne ukrepe, očitno neutemeljen (63.–69. odstavek). Sodišče je enako odločilo tudi v zadevi *Praznik*. Ker ni razlogov, da bi Sodišče v tej zadevi sklepalo drugače, Sodišče ugotavlja, da so te pritožbe očitno neutemeljene ter se zato v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije zavrnejo.

B. Utemeljenost

23. Stranki sta uporabili enake utemeljitve kakor v zadevi *Štrucl in drugi* (navedeno zgoraj, 70.–79. odstavek).

24. Sodišče se glede upoštevanih načel sklicuje na 72.–76. odstavek svoje sodbe v zadevi *Mandić in Jović proti Sloveniji*, št. 5774/10 in 5985/10, 20. oktober 2011.

25. Od 16. julija do 23. septembra 2009 in od 24. februarja 2010 do 27. decembra 2010 je pritožnik zaporno kazen prestajal na zaprtem oddelku ZPKZ Ljubljana.

26. Po navedbi vlade vse postelje v sobi, v kateri je bival pritožnik, niso bile nikoli zasedene. Glede pritožnikovega prestajanja kazni do 28. septembra 2010 vlada v potrditev svojih navedb ni predložila nobenega dokumenta, ki bi navajal točno število zaprtih oseb v zadevnih sobah. Zato je tako kot v zadevi in *Štrucl in drugi* Sodišče navedbe vlade zavrnilo (glej in *Štrucl in drugi*, navedeno zgoraj). V sobi št. 6 je pritožnik imel na voljo 3,26, v sobi št. 130 pa 2,7 do 3,26 kvadratnega metra osebne prostora.

27. Glede pritožnikovega prestajanja kazni od 28. septembra 2010 do 27. decembra 2010 je vlada predložila dokumentacijo, iz katere je razvidno število zapornikov v posameznih sobah. V sobi št. 132 je pritožnik imel na voljo največ okoli 3,26 kvadratnega metra osebne prostora. V sobi št. 117 je imel večinoma na voljo več kot štiri kvadratne metre osebne prostora. V sobi št. 123 je imel večinoma na voljo manj kot štiri kvadratne metre osebne prostora. Tega je bilo še manj zaradi

pohištva v sobah (glej *Modarca proti Moldovi*, št. 14437/05, 63. odstavek, 10. maj 2007).

28. V zadevi *Praznik* je bilo ugotovljeno, da osebni prostor pritožnika, ki je bil večino časa prestajanja kazni na zaprtem oddelku, velik približno 3,3 kvadratnega metra in le malo večji od prostora, ki je bil na voljo zapornikom v zadevi *Štrucl in drugi*, še vedno ni izpolnjeval zahtev iz priporočila Evropskega odbora za preprečevanje mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja. V zadevi *Praznik* je bilo tudi ugotovljeno, da so položaj pritožnika še poslabševale omejitve časa, ki ga je pritožnik lahko preživel zunaj sobe, in visoke poletne temperature v sobi (glej *Praznik*, navedeno zgoraj, 20. odstavek), iz česar je izhajala ugotovitev, da so bile razmere med prestajanjem kazni v nasprotju s 3. členom konvencije.

29. Pritožnik v tej zadevi je imel od 16. julija 2009 do 23. septembra 2009, od 24. februarja 2010 do 5. oktobra 2010 in od 16. decembra 2010 do 27. decembra 2010 na voljo manj kot štiri kvadratne metre osebne prostora. Njegov položaj sta še poslabšala zelo omejen čas, ki ga je lahko preživel zunaj sobe, in visoka temperatura v sobi v poletnem času. Ob upoštevanju skupnih učinkov takih razmer med pritožnikovim prestajanjem kazni Sodišče podobno kakor v zadevi *Praznik* meni, da težak položaj, ki ga je pritožnik prestajal 9 mesecev in 28 dni, presega neizogibno raven trpljenja, značilno za prestajanje zaporne kazni, in da je zato trpljenje preseglo prag strogosti po 3. členu konvencije (glej *Praznik*, navedeno zgoraj, 21. odstavek, in smiselno *Szél proti Madžarski*, št. 30221/06, 18. odstavek, 7. junij 2011, ter *Peers proti Grčiji*, št. 28524/95, 75. odstavek, ESČP 2001-III).

30. Pritožnik je imel med prestajanjem kazni na zaprtem oddelku med 6. oktobrom 2010 in 16. decembrom 2010 na voljo več kot štiri kvadratne metre osebne prostora. Sodišče v skladu z navedenim sklepa, da teh razmer ni mogoče šteti, da so bile v nasprotju s 3. členom konvencije.

II. ZATRJEVANA KRŠITEV 8. ČLENA KONVENCIJE

31. Pritožnik se je pritožil, da so njegove navedbe v zvezi s 3. členom privedle tudi do kršitve 8. člena konvencije. Poleg tega se je pritoževal nad omejitvami telefonskih klicev. V zvezi s tem je navedel, da so drugi zaporniki pogosto zahtevali, naj konča telefonski pogovor še pred potekom za to določenega časa.

32. 8. člen konvencije se glasi:

"1. Vsakdo ima pravico do spoštovanja svojega zasebnega in družinskega življenja, doma in dopisovanja.

2. Javna oblast se ne sme vmešavati v izvrševanje te pravice, razen če je to določeno z zakonom in nujno v demokratični družbi zaradi državne varnosti, javne varnosti ali ekonomske blaginje države, zato da se prepreči nered ali zločin, da se zavaruje zdravje ali morala ali da se zavarujejo pravice in svoboščine drugih ljudi."

33. Kakor je bilo ugotovljeno že v zadevi *Praznik*, Sodišče poudarja, da je treba pritožbe po 8. členu, če se prekrivajo s pritožbami po 3. členu, iz enakih razlogov in v enakem obsegu šteti za sprejemljive. Glede na navedbe pritožnika in ob upoštevanju ugotovitve v zvezi s 3. členom Sodišče meni, da se na podlagi 8. člena v tem pogledu ne zastavlja nobeno ločeno vprašanje (glej *Orchowski proti Poljski*, št. 17885/04, 198. odstavek, ESČP 2009-... (povzetki)). Vendar v zvezi s pritožbami na podlagi 8. člena, ki se prekrivajo s pritožbami na podlagi 3. člena in so bile v tej zadevi razglašene za nesprejemljive, Sodišče meni, da razmere, v katerih je pritožnik prestajal zaporno kazen, niso sprožile nobenega vprašanja na podlagi 8. člena konvencije. V skladu s točko a tretjega odstavka in četrnim odstavkom 35. člena konvencije se ta del pritožbe zavrne kot očitno neutemeljen.

34. V zvezi s pritožbami pritožnika glede stikov z osebami zunaj zapora Sodišče ugotavlja, da sta stranki navedli enake utemeljitve kakor v zadevi *Štrucl in drugi*. V omenjeni zadevi je Sodišče ugotovilo, da so bile pritožbe neutemeljene (navedeno zgoraj, 96.–97. odstavek). Sodišče ne vidi razloga, da bi v tej zadevi sklepalo drugače. V skladu s točko a tretjega odstavka in četrnim odstavkom 35. člena konvencije je torej treba te pritožbe zavrniti kot očitno neutemeljene.

III. ZATRJEVANA KRŠITEV 13. ČLENA KONVENCIJE

35. Pritožnik se je pritožil, da zaradi sistemske narave neustreznih razmer v zaporu v zvezi s svojima pritožbama po 3. in 8. členu konvencije ni imel na voljo nobenega učinkovitega pravnega sredstva. Vsekakor ni nobenega dokaza, da bi bila lahko pravna sredstva, ki so bila teoretično na voljo, učinkovita v praksi, ko je šlo za razmere v zaporu in ravnanje z zaporniki. Skliceval se je na 13. člen konvencije, ki se glasi:

“Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.”

A. Sprejemljivost

36. Če se očitek pritožnika po 13. členu konvencije nanaša na pomanjkanje učinkovitih pravnih sredstev v zvezi z neustreznimi bivalnimi razmerami med prestajanjem kazni na zaprtem oddelku, kar je Sodišče že ugotovilo v zadevah *Štrucl in drugi* ter *Praznik*, njegova pritožba v zvezi s tem v skladu s točko a tretjega odstavka 35. člena konvencije ni očitno neutemeljena. Torej jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

37. Glede pomanjkanja učinkovitih pravnih sredstev v zvezi z neustreznimi bivalnimi razmerami med prestajanjem kazni na polodprtem oddelku ZPKZ Ljubljana ter v zvezi z domnevno neustrezno zdravstveno in psihološko oskrbo, neustreznimi varnostnimi ukrepi in omejitvami stikov z osebami zunaj zapora Sodišče ob tem, da je razglasilo, da so te pritožbe na podlagi 3. in 8. člena

konvencije nesprejemljive, meni, da pritožnik nima nobene utemeljene zahteve, ki bi jo uveljavljal na podlagi 13. člena konvencije (glej *Visloguzov proti Ukrajini*, št. 32362/02, 74. in 75. odstavek, 20. maj 2010). Iz tega izhaja, da je treba ta vidik pritožbe pritožnika po 13. členu konvencije zavrniti kot očitno neutemeljen v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

B. Utemeljenost

38. Utemeljitev strank so enake kakor v zadevi *Štrucl in drugi* (101.–117. odstavek), v kateri je Sodišče ugotovilo, da nobenega od pravnih sredstev, na katera se je sklicevala vlada, ni mogoče z zadostno stopnjo gotovosti šteti za učinkovito pravno sredstvo za pritožnike (prav tam, 118–33. odstavek).

39. Poleg tega se je vlada v svoji trditvi, da je odškodninska tožba učinkovito pravno sredstvo, sklicevala na tri sodbe iz leta 2013 glede bivalnih razmer v ZPKZ Dob. V teh sodbah so domača sodišča zavrnila odškodninske zahteve, ker da razmere med prestajanjem kazni v ZPKZ Dob niso v nasprotju s 3. členom konvencije. Čeprav je ta ugotovitev skladna s sodno prakso Sodišča v zvezi z ZPKAZ Dob (glej *Lalić in drugi proti Sloveniji* (sklep), št. 5711/10, 5719/10, 5754/10, 5803/10, 5956/10, 5958/10, 5987/10, 6091/10, 6647/10 in 6893/10, 27. september 2011), omenjenih treh sodb ni mogoče uporabiti kot dokaz, da je pravno sredstvo, ki ga predlaga vlada, učinkovito v primeru pritožnika, ki je ob vložitvi pritožbe na Sodišče še vedno prestajal kazen.

40. Ker očitno ni razlogov, da bi v tej zadevi sklenilo drugače, Sodišče ugotavlja, da je bil 13. člen konvencije kršen zaradi tega, ker v domači zakonodaji ni bilo učinkovitega in dostopnega pravnega sredstva glede na pritožnikove pritožbe zoper razmere, v katerih je prestajal zaporno kazen.

IV. UPORABA 46. ČLENA KONVENCIJE

41. 46. člen konvencije določa:

“1. Visoke pogodbenice se obvezujejo, da bodo spoštovale končno sodbo Sodišča v vsaki zadevi, v kateri nastopajo kot stranke.

2. Končna sodba Sodišča se pošlje Odboru ministrov, ki nadzoruje njeno izvršitev.”

42. Pritožnik je trdil, da so se njegove navedbe nanašale na strukturni problem prezasedenosti slovenskih zaporov. Vlada je to trditev izpodbijala.

43. Trditve strank so enake trditvam iz zadeve *Štrucl in drugi*. V omenjeni zadevi je Sodišče poudarilo potrebo po sprejetju ukrepov za zmanjšanje števila zapornikov v ZPKZ Ljubljana (prav tam, 137.–141. odstavek). Ob upoštevanju, da se pritožnikova pritožba v zvezi s strukturnim problemom nanaša na enako obdobje kakor v zadevi *Štrucl in drugi* (2009), Sodišče meni, da to ne sproža

ločenega vprašanja, ki bi ga bilo treba v tej zadevi preučiti v skladu s 46. členom konvencije.

V. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

44. 41. člen konvencije določa:

“Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje.”

A. Škoda

45. Pritožnik je zahteval 15.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

46. Vlada je zahtevku oporekala.

47. Sodišče pritožniku prisoja 7.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

B. Stroški in izdatki

48. Pritožnik je zahteval tudi 1.520 EUR za stroške in izdatke postopka pred Sodiščem. Ta znesek sestavljajo odvetniški stroški v višini 1.500 EUR, za katere pritožnik trdi, da so bili izračunani po domači zakonski tarifi, in materialni stroški v višini 20 EUR.

49. Vlada je trdila, da je znesek previsok. Navedla je tudi, da bi Sodišče moralo upoštevati, da je zastopnik pritožnika pred Sodiščem zastopal tudi druge pritožnike in da so bile vloge, ki jih je predložil Sodišču, v vseh teh primerih skoraj enake.

50. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov le, če dokaže, da so dejansko nastali in bili potrebni ter da so razumno visoki.

Glede pritožnikovih stroškov po konvenciji Sodišče poudarja, da ga ne zavezujejo domače tarife in prakse, čeprav so mu lahko v pomoč (glej med drugim zadevo *Gaspari proti Sloveniji*, št. 21055/03, 83. odstavek, 21. julij 2009, in *Başkaya in Okçuoğlu proti Turčiji* [GC], št. 23536/94 in 24408/94, 98. odstavek, ESČP 1999-IV). V obravnavani zadevi ob upoštevanju razpoložljivih podatkov in zlasti tega, da je pravna pisarna kot zastopnica pritožnika že prejela povračilo v drugih zadevah za pripravo vlog, ki so skoraj enake tem vlogam (glej *Mandić in Jović*, navedeno zgoraj, 133.–135. odstavek, *Štrucl in drugi*, navedeno zgoraj, 146.–148. odstavek, ter *Praznik*, navedeno zgoraj, 38.–40. odstavek), Sodišče meni, da je upravičeno pritožniku za stroške postopka pred Sodiščem priznati znesek 500 EUR.

C. Zamudne obresti

51. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. razglaša, da sta pritožba po 3. in 8. členu konvencije glede bivalnih razmer med prestajanjem kazni na zaprtem oddelku ter pritožba po 13. členu konvencije glede bivalnih razmer med prestajanjem kazni na zaprtem oddelku sprejemljivi, preostali del pritožbe pa nesprejemljiv;

2. razsoja, da je bil kršen 3. člen konvencije glede prestajanja kazni na zaprtem oddelku od 16. julija 2009 do 23. septembra 2009, od 24. februarja 2010 do 5. oktobra 2010 ter od 16. decembra 2010 do 27. decembra 2010;

3. razsoja, da je bil kršen 3. člen konvencije glede prestajanja kazni na zaprtem oddelku od 6. oktobra 2010 do 16. decembra 2010;

4. razsoja, da ni treba preučiti pritožbe glede bivalnih razmer med prestajanjem kazni na zaprtem oddelku po 8. členu konvencije;

5. razsoja, da je bil kršen 13. člen konvencije;

6. razsoja,

a) da mora tožena država pritožniku v treh mesecih od dne, ko postane sodba v skladu z drugim odstavkom 44. člena konvencije dokončna, plačati ta zneska:

i) 7.000 EUR (sedem tisoč evrov), zvišano za morebitni davek, za nepremoženjsko škodo;

ii) 500 EUR (petsto evrov) za stroške in izdatke ter morebitni davek, obračunan pritožniku;

b) da se za navedena zneska od dneva poteka treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse zamujeno obdobje z dodanimi tremi odstotnimi točkami;

7. zavrača preostali del zahtevka pritožnika za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 5. junija 2014 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Stephen Phillips
namestnik sodnega tajnika

Ann Power-Forde
predsednica